

4. Бельский, В.И. Особенности проявления и стимулирования деловой активности в агропромышленном комплексе // Экономика и банки.– 2019.– № 1.– С. 61-66.

5. Тетеринец, Т.А., Цыркина, Е. Человеческий капитал в современной экономике: диалектика и особенности развития // материалы 12-й Международной научно-практической конференции «Формирование организационно-экономический условий эффективного функционирования АПК».– Белорусский государственный аграрный технический университет.– 2020.– С. 266-270.

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ПОЛІТИКИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ У СФЕРІ ПРОСТОРОВОГО РОЗВИТКУ

***ТОХТАМИШ Т.О., К.Е.Н., ДОЦЕНТ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
БУДІВНИЦТВА ТА АРХІТЕКТУРИ***

У теперішній час органи місцевого самоврядування стикаються з великою кількістю складних, гострих проблем, від яких залежить життєзабезпечення територіальної громади. Але вирішення поточних питань потребує багато зусиль та ресурсів, не залишаючи часу і можливості подумати про майбутні перспективи, про доцільність владних дій у контексті підвищення конкурентоспроможності території та створення умов для її виживання і розвитку у майбутньому. Це спричиняє накопиченню проблем, які перешкоджають створенню підґрунтя для якісних перетворень, іноді втрачаються потенційні конкурентні переваги території. Тому у теперішній час, коли місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування працюють у самостійному, досить чітко окресленому полі відповідальності, розвиток території стає, насамперед, справою самої територіальної громади, отже, органів місцевого самоврядування в місті Харкові. Це й зумовлює потребу та перспективність запровадження стратегічного планування на місцевому рівні саме в умовах, що існують нині в Україні [0].

Конкурентоспроможний розвиток території передбачає стимулювання розвитку потенційних можливостей, використання сформованих переваг та зменшення або ліквідацію негативних властивостей території з метою забезпечення рівних умов конкуренції [0].

Питання розвитку територій та містобудівної діяльності регулює Закон України «Про регулювання містобудівної діяльності» [0]. Він визначає підходи до просторового планування території міста, району, області. Необхідним правовим регулюванням для територіальних громад у теперішній час є вимоги щодо генерального плану, зонування території, детальних планів забудови. Поряд з цим є певні проблеми щодо планування усієї території громади, відбуваються постійні зміни у такого виду містобудівній документації.

Планування розвитку території територіальної громади має бути багатофункціональним процесом, достатньо складним в розробці та реалізації. Також додаткове навантаження системі планування території додає розгалуженість в просторі і часі. Саме тому система просторового плану розвитку території територіальної громади на місцевому рівні не обмежується підготовкою лише однієї містобудівної документації, а є послідовністю розробки документів, що мають формувати цілісну систему [0].

При здійсненні планування розвитку територій та містобудівної діяльності для розвитку територіальних громад повинні бути забезпечені: розробка містобудівної документації, проектів конкретних об'єктів згідно з вихідними даними на проектування, з дотриманням державних стандартів, норм і правил; розміщення і будівництво об'єктів відповідно до затверджених у встановленому порядку містобудівної документації та проектів цих об'єктів; раціональне використання земель та територій для містобудівних потреб, підвищення ефективності забудови та іншого використання земельних ділянок тощо.

Характерною рисою європейського континенту є різноманіття. Реалізація принципів сталого розвитку, що діють на загальноєвропейському рівні, має бути організована однаково на національному, регіональному та місцевому рівнях [0].

Для досягнення цілей поліцентричного розвитку європейської структури поселень на доповнення до зміцнення економічного потенціалу пропонуються такі, спрямовані на збалансований розвиток великих і малих міст, заходи:

- розроблення стратегій, адаптованих до місцевих умов і спрямованих на подолання ефектів економічної реструктуризації;
- розвиток громадського транспорту, зокрема, ефективного й екологічно безпечного, орієнтованого на досягнення сталої мобільності;

– створення органів планування, діяльність яких виходить за межі окремих міст і громад, з метою координації планування та реалізації заходів просторового планування [0].

Просторове облаштування території передбачає формування загальної закономірності й специфіки територіально-управлінських цілей і на цій основі визначення стратегічної перспективи розвитку міста та його місце в розвитку країни. Виступаючи важливим чинником забезпечення сталого розвитку країни, управління просторовим облаштуванням відображає можливості оптимального використання просторового потенціалу й основні напрями розвитку відповідної території, інфраструктурної зв'язаності, підвищення її інвестиційної привабливості [0].

Отже, планування та розвиток паркувального простору міста Харкова повинен бути спрямований на забезпечення інтересів розвитку територіальної громади, є багатофункціональним процесом, пов'язаним із раціональним використанням території через оптимізацію просторової організації майданчиків для паркування, забезпечення прозорої системи обліку та сплати за їх використання, що сприятиме підвищенню просторового потенціалу паркувальної сфери міста.

Література.

1. Берданова О. В., Вакуленко В. М., Валентюк І. В., Ткачук А. Ф. Стратегічне планування розвитку об'єднаної територіальної громади: навч. посіб. К., 2017. 121 с.
2. Державні будівельні норми України. ДБН Б.2.2-5:2011. Благоустрій територій (зі Змінами). URL: https://dbn.co.ua/load/normativy/dbn/dbn_b_2_2_5_2011/1-1-0-1033.
3. Керівні принципи сталого просторово розвитку Європейського континенту. Європейська конференція міністрів, відповідальних за регіональне планування. Ганновер, 2000 (7). 40.
4. Павлов В.І., Гринчуцький В.І., Кравців В.С., Павліха Н.В. Концептуальні засади управління облаштуванням просторових систем у контексті забезпечення їх сталого розвитку. Економічний вісник Донбасу. 2007. №3. 155-160.

5. Про регулювання містобудівної діяльності: Закон України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3038-17>.

МІЖНАРОДНІ РИНКИ ПРАЦІ: ОЦІНКА ТРЕНДІВ ТА ПОТЕНЦІАЛ РОЗВИТКУ

***ЩЕТИНІНА А.В., К.Е.Н., ДОЦЕНТ,
РУДАКОВА С.Г., К.Т.Н., ДОЦЕНТ,
ДАНИЛЕВИЧ Н.С., ДОЦЕНТ,
ДВНЗ «КНЕУ ІМЕНІ ВАДИМА ГЕТЬМАНА»***

Кожна країна має власну соціально-економічну стратегію, характеризується притаманною лише їй ментальністю, рівнем освіти, культурним середовищем та традиціями. Тому в кожній країні формується її власна національна модель ринку праці. Однак крім особливостей розвитку національного ринку праці є ще загальні тренди розвитку економік світу та відповідно ринків праці країн. Ці тренди можна визначити як розвиток міжнародного ринку праці. Одним з найкращих інструментаріїв є методологія та методика дослідження національних ринків праці в рамках розрахунку індексу конкурентоспроможності країни, запропонована World Economic Forum. Такий аналіз національних ринків праці дає можливість визначити результуючий індекс ефективності ринку праці та його складові, а також виявити сильні та слабкі сторони розвитку ринків праці. Аналіз рейтингу країн за індексом конкурентоспроможності та індексом ефективності ринку праці показав, що для розвинених країн, як правило, їх значення є подібними. Тобто конкурентоспроможність країни визначається саме станом її ринку праці.

Динаміка рейтингів може характеризуватися як відмінностями в геометрії змін, так і відмінностями в значеннях рейтингу. Однакова геометрія змін, як у випадку Грузії, Франції, Польщі, свідчить про розвиток країн відповідно до трендів міжнародного розвитку. Тоді як відмінна геометрія свідчить про особливий розвиток країн, як у випадку із Україною та Швейцарією. Але Швейцарія демонструє стабільно високий рівень конкурентоспроможності, тоді як в Україні має значні розриви по роках, що знижує рівень її конкурентоспроможності.

Розглянемо рейтинги європейських країн за індексом ефективності ринку праці та його складовими. Було обрано такі